

25.9 2015 Bodil og Jørgen Munch-Christensens kulturlegat til Caspar Eric

Der er sagt og skrevet meget om, at Caspar Erics *7/11 poesi* er en generationsdigtsamling; den er blevet læst som hashtag-generationens poetiske program, en bog om at være ung lige nu, en bog, som med stor selvfølgelighed gør sociale medier, sms'er og ung musik- og filmkultur til byggesten i et poetisk univers. Generationsperspektivet er dog ikke det mest spændende ved Caspar Erics debut - det er en omstændighed, og den er helt i orden. Men det virkelig spændende og vigtige er, at det er en utroligt god bog i en stak af mange andre utroligt gode bøger af nye danske forfattere. Det særligt bemærkelsesværdige i Caspar Erics bog er energien, udholdenheden og modet, som læsere i alle aldre kan opleve, og det er disse kvaliteter, vi i dag belønner med debutantprisen.

Som læser bliver man umiddelbart udfordret af selve titlen. Henviser tallene til butikskæden 7/11 eller til digterens fødselsdag? Og hvorfor danner den sejrende mandsfigur på forsidebilledet et 11-tal med sine løftede arme? Og hvad er forbindelsen mellem 7/11 og katastrofedatoen 9/11, som digteren selv har oplevet som ganske ung - han er nemlig født i 1987. Svarene suser imellem de mange verslinjer, som bogen består af, men tag ikke fejl; svarene er der skam. I en af sekvenserne er 7/11-butikken således den svingdør, som de unge elskende benytter, når de kredser om sig selv og hinanden i et forsøg på at håndtere både pølsehorn, øller, cigaretter og deres eget humør. Man kan hacke sit eget humør ved at gå ud og ind af en 7/11-butik hedder det:

... du sagde at 7/11
kunne give en følelse
af at alt også bare var en lang dag
og at det betyder
at det også kan føles som en ny dag
hver gang du går ind i en 7/11
og kommer ud igen
med babybites i hænderne
og at du tit gjorde det
for at hacke dit eget humør
som en måde at starte forfra
hvilket jeg syntes virkede intelligent...
(s. 92)

Bare udtrykket "hacke dit eget humør" er skarp poesi, en tankevækkende og morsom vending, der antyder, hvordan man som læser hele tiden må smile, kluk-le, undres og overraskes undervejs i sin læsning. Digter-jeget skåner ikke sig selv, hverken når det

gælder om at se sine mere eller mindre banale svagheder i øjnene, indrømme sin naivitet og forelskede egoisme, eller når det gælder om at konfrontere sig med de store tilværelsesspørgsmål.

Katastrofedatoen 9/11 forbinder digteren med sin eks-kærestes fødselsdag, og han tænker mere på hende end på verdenssamfundet, siger digtet. Men pointen er, at digtet faktisk lykkes med at få beskrevet både den personlige katastrofe: tabet af den elskede, og den verdensomspændende katastrofe: tårnenes fald. Det lykkes at få bragt proportioner ind i forholdet mellem de to begivenheder, sådan at digtet kan rumme dem begge, og faktisk handle om at tænke både på sig selv og på verdenssamfundet.

Digter-jeg'et bestræber sig ofte på at variere forskellige tragiske helteroller, som fra Beverly Hills 90210, men hans særlige sensibilitet er hele tiden nærværende, og han falder ud af rollerne, så snart han har tænkt dem. Man røres og irriteres over digterens udfald mod verden, kæreste og sig selv, og man morer sig vildt og inderligt, som når han digter om at være til vegetarmiddag med tømmermænd, høre på meninger om etisk ansvar og ovenikøbet måtte savne dressingen til linsebøfferne.

Denne klassiske Caspar Eric-scene ender med, at digteren erklærer, at han ikke længere gider blive en bedre person eller få det bedre, men bare længes efter at sidde og drikke vitaminvand med en professionel "sportsudøverattitude". Og til læsere af alle køn vil jeg blot sige: man kan opdage nye sider af det mystisk maskuline i disse digte, der er hjerteskrærende, morsomme og lynende intelligente. Man kan ikke undgå at forelske sig i den skønne popkunst i Caspar Erics poesi. I kanten af digtene spores Jørgen Leths forkærlighed for hverdagsgenstande, Peter Laugesens dyrkelse af småordene, Kirsten Thorups cool naivisme, Klaus Høecks optagethed af mærkevarer og Dan Turèlls rytme og tonefald. Men i 7/11 lyder samtidig en tydelig og egenartet poetisk stemme, og der bliver skabt et Caspar Eric-univers, som man har lyst til at slentre, snuble og løbe rundt i. Er digtene autofiktive, selvbiografiske, biografiske eller performativt biografiske kunne man måske fristes til at spørge i forlængelse af den langtrukne diskussion, litteraturkritikken har haft om tekster, der balancerer på grænsen mellem det fiktive og det biografiske. Men selv om der er autofiktive træk i Caspar Erics digtning, gør den samtidig diskussionen dybt uinteressant, simpelthen fordi digtene byder sig til som kunst, som et univers, der får gyldighed i sig selv. Det er den kunstneriske interesse, digtene skærper, og det er herligt at blive befriet for autofiktionens tvang, være ligeglad med at snuse i hvem, der mon er den biografiske "hvem", og bare nyde og opleve tekster, der byder sig til som poesi fulde af babybites, frosne pizzaer, chips-poser, vanilla coke, angst, kærlighed og nærvær.

Af Anne-Marie Mai